

Sygn. akt V CZ 34/07

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J.G.

przeciwko A.G., Z.G. i M.P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2007 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 stycznia 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 12 stycznia 2007 r. odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez pozwanych A.G., Z.G. i M.P. od wyroku tegoż Sądu z dnia 29 września 2006 r. W uzasadnieniu wskazał, że skarga pozwanej A.G. nie została należycie opłacona (opłatą podstawową). Pozwane Z.G. i M.P. nie złożyły natomiast wniosku o doręczenie wyroku sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem.

Sąd II instancji odrzucając skargę kasacyjną pozwanej A.G. powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 30 maja 2006 r. w sprawie I CZ 23/06 (nie publ.) zgodnie z którym, pojęcie opłaty w wysokości stałej obejmuje nie tylko opłatę stałą w rozumieniu ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, lecz także opłatę podstawową, której wysokość jest stała.

Postanowienie powyższe zaskarżyła zażaleniem pozwana A.G. Kwestionując zasadność odrzucenia wniesionej przez nią skargi kasacyjnej zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie prawa procesowego poprzez błędne zastosowanie art. 130² § 3 k.p.c. Podniosła, że skarga kasacyjna sporządzona przez trzech współuczestników materialnych, z których tylko jeden został zwolniony od kosztów sądowych w całości, nie podlega opłacie podstawowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Z przyjętych za podstawę zaskarżonego postanowienia i nie kwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, że Z.G. oraz M.P. nie złożyły wniosku o doręczenie wyroku Sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem. Nie mogły więc one skorzystać z możliwości skutecznego zaskarżenia tego orzeczenia skargą kasacyjną (art. 398⁵ § 1 k.p.c.). Wbrew sugestiom skarżącej, kwestia czy pozwane te korzystały ze zwolnienia od kosztów, czy też zwolnienie im takie nie przysługiwało, nie ma zatem w sprawie znaczenia.

Pozwana A.G. została zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości. Prawidłowo więc Sąd Apelacyjny uznał - wskazując na treść przepisów art. 14 ust.

2 w zw. z art. 3 ust. 2 i art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie podjęcia kwestionowanego rozstrzygnięcia - że pozwana A.G. wnosząc skargę kasacyjną obowiązana była uiścić opłatę podstawową. Pogląd ten znajduje wsparcie w dotychczasowym stanowisku judykatury, które skład orzekający podziela (por. -poza orzeczeniem powołanym przez Sąd drugiej instancji - uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2006 r., III CZP 109/06, nie publ.; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06, „Biuletyn SN” 2006, nr 9, s. 15).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.